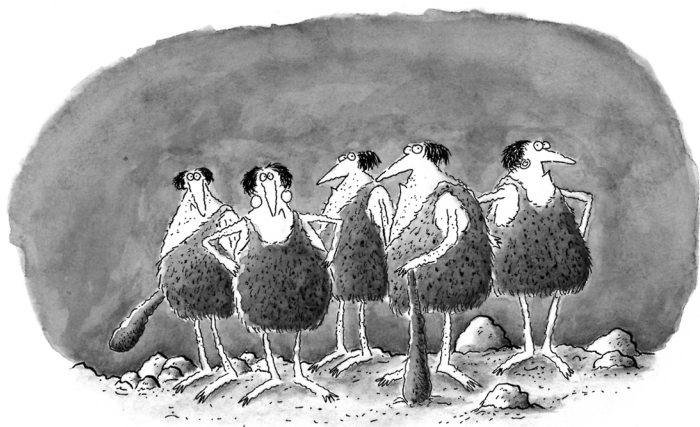

Kapitola 1:
Ve které pralidé
přemýšlí
o svých životech

Bylo nebylo, v jedné jeskyni žilo pět lidí.

Jmenovali se
Unga, Bunga,
Vůgy, Bůgy
a Vendelín.

Vlastně z jeskyně nikdy nevylezli. Prostě tam byli od rána do večera a čekali, až dovnitř vítr nafouká mrtvé brouky a suché listy, aby měli co jíst.

Pralidé se s tímto způsobem života smířili. Protože věřili, že vchod do jeskyně je okrajem vesmíru.

Tato situace u nich vyvolala několik zajímavých úvah.

„Venku není nic. Vylez ven a *bůůům* – a není Unga,“ pronesl Unga.

„I ne, venku je velký drak. Drak sežrat celý Bunga,“ opáčil Bunga.

„Ne, ne, ne,“ řekl Vůgy. „Venku je velký šílený bůh. Velký šílený bůh šlápnout na Vůgy a *mlask*. Hromada nepořádek.“

Bez ohledu na teologické odlišnosti, všichni se shodovali v jednom: Nikdy z jeskyně nesmí vylézt.

Ve skutečnosti se pro jistotu nikdy ani nepodívali do ústí jeskyně. Celý život k němu žili obráceni zády.

Umíte si představit, jak byl život pro všechny dost jednotvárný. A všichni měli také pořád od sluníčka spálená záda.

Občas kolem vchodu proběhlo zvíře, ale nikdo z nich ho nikdy neviděl. Kvůli obráceným zádům viděli pouze na stěnách stín.

Stín, který považovali za skutečnost.